

Noua „distanță socială” a restricțiilor: interzicerea numerarului pe piață...

Cezar Adonis
Mihalache

Și anii de pregătire a unei forme de „cezarism” ori „bonopartism” se cheamă tot dictatură... Iar noi trăim într-un asemenea păienjenis de mai bine de trei decenii... Cu puține excepții, au fost treizeci de ani în care, prin felurite mecanisme economice, sociale și chiar politice, s-au aplicat proiecții și tatonări menite a identifica instrumentele necesare creării unor regimuri despotice. Dar niciodată presiunea nu a fost atât de mare ca în ultimii ani... Iar noi doar am așteptat această „reînvmuire” spre cenușiu, mereu cu gamelele întinse gata spre a primi felurite terciuri servite ca rații, economice, sociale și, da!, chiar politice, pentru că, deși toate formațiunile fandează într-un blat al guvernăntelor, și ele au fost modelate de cenușiu ce ne-a împresurat, deloc „pas cu pas”, ci aproape fățiș... Și chiar dacă, astăzi, pare că „doar” s-a mai strâns cu o za încuietoria cătușelor sociale, chiar dacă pare că lațul botniței s-a mai scurtat cu o „distanță” (de data aceasta nu una social-pandemică, ci monetar restrictivă), de fapt este doar continuarea unui parcurs de impunere a unei noi ideologii: autocrația bancar-corporatistă...

Suntem în fața unei legi vizând interzicerea numerarului pe piață, aflată deja în procedurile parlamentare, și prin care nu numai că vor fi practic eliminați banii lichizi („cash”), dar va fi și un proces de transformare a acestora într-un bun de preț repartizat discreționar prin intermediul instituțiilor publice (Anaf, Finanțele) dar și private (bănci). Sigur, în sens economic, banii sunt în sine o marfă. Doar că, prin eliminarea lor din circulație, sub pretexte menite doar a distra atenția, nici măcar a justifica, precum aceea a „întării disciplinei financiare privind operațiunile de încasări și plăți în numerar”, chipurile, pentru reducerea corupției, banii fizici vor deveni o marfă rară. Cu toate costurile pe care le aduce transformarea lor în bunuri (sub forma lichidă) tot mai greu de găsit.

Impunerea obligației, prin lege, ca plata veniturilor

de natură salarială, a celor asimilate salariilor și a beneficiilor de asistență socială să se facă doar prin mijloace de plată fără numerar, strict prin instrumente electronice, este însă neconstituțională, încălcând și dreptul la retribuție a muncii. Pentru că, fără a modifica Legea supremă pentru a stipula leul digital ca monedă națională (alternativă), se va aduce o gravă atingere unui drept fundamental. Iar legea de eliminare a banilor fizici este neconstituțională și prin porțița pe care o lasă doar anumitor categorii de salariați. Pentru că, nu-i așa?!, trebuie să existe și „privilegiați” pentru a avea o dictatură pe deplin conturată, privilegiați nu doar „de sistem”, ci, la propriu!, și „de serviciu”, prin categorii speciale ce vor putea încasa în continuare banii în forma lor fizică, de la personalul din sectorul de apărare, la cel din ordinea publică și servicii. Adică alte fracturări ale unității sociale-economice a unei țări, prin apariția categoriei, pe lângă cea deja existentă de „pensionari speciali”, și de „salariați speciali”, protejați prin lege pentru a primi banii, la cerere, în forma lor „tradițională”. La care vor fi adăugați, pentru a atinge și scopul de umilire, pe care îl regăsim în toate aceste proiecte și legi normative, și a expaților care muncesc aici, aduși să asigure forța de muncă în construcții, dar care pedalează pe post de livratori, în vreme ce românii noștri de afară își rup șalele, la propriu, în fel și fel de munci.

O lege care nu este nicidecum o scânteie a unui totalitarism neomarxist, globalist, scăpărată întâmplător acum peste noi... Căci ea urmează altor proiecte menite a se fi constituit în părți de mecanisme ale lațului și botniței în care vom fi strânși, programat și punctual, pe viitor... Pentru că, nu întâmplător, în același parlament al distrugerii naționale, a fost avansat cu mai multe luni în urmă un proiect care viza crearea, cu titlu gratuit și fără costuri de operare, a câte unui cont bancar pentru fiecare român! Să fie acolo, ca un fel de CNP, s-au bălmăjit inițiatorii, apărătorii și votanții din cușca parlamentului. De fapt, să fie acolo chiar ca un CNP... Doar că

unul cu funcții „extinse”...

Și la fel de neîntâmplătoare a fost și rapiditatea creării buletinelor electronice cu un cip în care se pot stoca mai mult decât datele „biometrice”... Inclusiv portofelul digital al veniturilor și datorii (și nu doar bugetare) pentru fiecare cetățean român... Un portofel în care statul să decidă în ce formă vor mai ajunge banii și, mai ales, câți să mai rămână... Proiecte și legi care, deși au reprezentat, nu încălcări, ci atacuri grosolane la adresa Constituției, nu ne-au scos în masă în stradă! Nu ne-a păsat nici de cip -ul din buletinul electronic (unul, cel puțin în proporții egale, și biometric, și financiar), nu ne-a surprins nici brusca gratitudine a aleșilor de a ne pune la dispoziție gratuit (iar în curând, cu de-a sila) conturi bancare, asociate inclusiv cu formele de plată aferente (carduri fizice sau virtuale), iar acum suntem în fața unui act legislativ ce va limita drastic accesul românilor la fructul muncii lor... Dar stăm la fel de liniștiți în aliniamentul impunerilor și experimentelor de țară... Chiar dacă se schimbă radical o referință, chiar identitar modernă, din viața noastră... Moneda națională. Și care, probabil, va fi eliminată apoi treptat, prin remodelarea portofelelor noastre, astfel încât acestea să nu mai „conțină” nici măcar banii în formă digitală, ci poate doar niște tichete valorice... Și apoi, poate nici unele „valorice”, recunoscând valoarea muncii, ci unele sociale... Un proiect fățiș și ca interese imediate ale acelor ce vor gestiona instrumentele de la capetele itelor păpușarilor, proiect promovat de instituțiile financiare ale statului dar și de un procesator de carduri de pe piața financiar corporatistă a țării... O lege ce nu ține cont nici de efectele dezastruoase asupra firmelor, acestea urmând a fi obligate nu doar să facă plata salariilor (și a oricăror altor plăți) strict în monedă virtuală, ci să-și înlocuiască toate casele de marcat care folosesc bani „cash”.

„Plandemonia” s-a terminat. Administrativ! Din pix...

Aurel
Brumă

Ce să vezi? Șefu' la omeseu a anunțat ca plandemonia s-a terminat oficial. Ce vorbești?! Așa brusc și dintr-o dată, cum a și început. Administrativ. La ordin politic. Că și asta, mare specialist, mare. Da' pe Arafat l-a întrebat? Pe Fauci sau pe Gates? Ei sunt de acord? Veterinaru' de la faiză vrea? Că mai are niște bănuți de încasat de la fraieri, cum ar fi câteva miliarde de coco. Păi e frumos așa? Nu a anunțat și el următoarea plandemonie? Păcat. Avea material, la câți imbecili încă mai umblă cu mufele acoperite. Să o dai tu într-o zi ca aia de ieri, când toată lumea era cu ochii beliți să-l vadă pe Șarl întronat? Când s-o fi dat știrea? Înainte sau după ce i-a pus Șarl pe toți de se zgâiau în tve uri să-i jure credință veșnică? Că am o dilemă. Că așa am auzit. Pentru prima dată, omul a dorit să-i jure lumea lui asta. Aia de la omeseu or fi jurat?

După trei ani de nebunie, mai ales politică, ani în care genocidul a fost la putere în toată lumea, a venit unul și v-a zis că e gata. Cum e gata? Așa, din pix cum a și început. Planificat totul, până în cele mai mici amănunte. Ca să fie genocidul genocid, crima crimă și batjocora batjocoră. S-a distrus totul. Planeta e ca o grenadă cu cuiul scos. Așteptăm toți să vedem când o să și pocnească. Până la dărâmarea primului guvern, când o să cadă într-un zgomot asurzitor, în toată lumea. Acolo o să fie declanșatorul. Nici nu mai are importanță în ce stat va fi. Pentru că toate se vor duce dracului, în lanț.

S-a gândit omeseul că ar cam fi vremea să închidă cercul maimuțelor. Și să le tragă cumva briciul din mână. E târziu deja! Lumea a luat foc oricum. Doar că încă nu se vede. State întregi sunt falimentare după redistribuirea averilor către corporațiile criminale. Efectele plandemoniei abia încep. Oricât de mult ar dori unii să ascundă. Legi nebune, de tiranie, au fost date peste tot. Legile nebune, ne arată în ce stare de demență și putrefacție avasantă se află așa zisele puteri din lume. Sistemele sunt în moarte clinică. Put! Ne-au arătat cât de dictatoriale sunt, am văzut cu toții cine sunt maimuțele care se vor conducătorii lumii și stăpânii întinericului, în jungla numită lume. Realmente toți dracii din iad au ieșit și s-au instalat la putere în toată lumea. Mână-n mână, să nu cumva să rămână

vreunul fără post și bani. Pentru asta au fost în stare de orice.

S-a terminat, ne zice dictatorul de la omeseu. Bine, bine, dar cine plătește? Cine plătește pentru tot ce s-a întâmplat? Pentru crimă, pentru înțepările obligatorii, pentru patologiile apărute, pentru sărăcie, pentru tiranie, pentru cei care au murit cu zile, pentru sechestrarea în case a omenirii, pentru cenzura draconică, pentru linșajul „conspiraționiștilor”, pentru punerea la zid a specialiștilor adevărați care au spus adevărul, pentru falimentarea afacerilor, pentru anularea drepturilor și libertăților personale? Cine plătește pentru crimă? Acum vor să închidă povestea în tăcere. Poate lumea uită, că a trecut, poate lumea se gândește doar cum să supraviețuiască. Doar că s-a ajuns într-un moment critic în care lumea nu mai are nimic de pierdut. Au pierdut deja tot ce era de pierdut. Abia de acum înainte devine groasă treaba. În Europa se vede. În SUA se vede, de războiul ăla regizat ce să mai zic. Altă gaură neagră de spălat bani. Nu mai punem la socoteală! Atunci când omul, în general, nu mai are nimic de pierdut, se transformă în cel mai puternic inamic pe care-l poate avea cineva. Maimuțele de la putere din toată lumea ar trebui să știe acest lucru! Și să tremure! Și pentru că majoritatea haznalelor media s-au transformat în Moartea Tv, în toată lumea, le va veni vremea să anune și Plata Tv. Pentru că indiferent dacă oamenii vor fi în stare sau nu, să ceară dreptate, ea, dreptatea va veni oricum! Pentru că nu o va face omul. Este peste puterea omului de a pedepsi asemenea atrocități comise.

Ea, Dreptatea, va fi făcută de Sus. Și toți dracii aștia pe care El i-a pus la treabă ca să fie arătată mizeria și decăderea animalului care a fost cândva om și în trei ani a vândut-o și pe mă-sa pentru bani și putere, o să-și primească pedeapsa. Pe măsură și cu Dreaptă Judecată! Nu. Plandemonia nu s-a terminat! Pentru că trebuie să plătească toți! Până la ultimul drac! Cu față de om! Asimptomatic!

România și misiunile euro-atlantice...

Marin
Neacșu

Pe data de 6 mai 2023, M.Ap.N. transmitea o informație de presă, având numărul 167, din care aflăm că un avion polonez care executa o misiune în cadrul Frontex împreună cu un alt avion aparținând Forțelor Aeriene Române (F.A.R.), a fost șicanat în trafic, ca să folosească un termen consacrat, în spațiul internațional al Mării Negre de un Su-35 aparținând Rusiei. Avionul rusesc „s-a dat” la cel polonez fără a-l atinge dar destul de aproape și pericolos pentru a influența zborul acestuia și a provoca pierderea temporară a controlului piloților asupra avionului. Din fericire aceștia au reușit să redreseze avionul care pierduse din altitudine și să ajungă în siguranță la Kogălniceanu. Se putea întâmpla, și s-ar fi întâmplat același lucru ca și cu RQ-9 Reaper-ul de spionaj pierdut de N.A.T.O. pe 14 martie tot în Marea Neagră, tot în spațiul internațional, dacă de data asta nu ar fi existat forță umană la bord care să acționeze mai inteligent decât computerele de pe drona de spionaj produsă de Northrop Grumman. Slavă Domnului că nu a fost mai rău.

Din comunicatul M.Ap.N. mai aflăm și faptul că cele două echipaje/avioane se aflau neînsoțite sau mai bine spus neasigurate, neapărate într-o misiune a FRONTEX, misiune a U.E. de monitorizare a granițelor României pentru a preveni emigrarea clandestină pe Marea Neagră, a monitoriza mediul etc etc, o misiune „pașnică” dacă putem spune așa, dar în apropierea unui teatru de război, o zonă în care avioanele/dronele de spionaj și misiunile de acest fel de ambele părți combatante, sunt nu frecvente, ci, se poate spune, regulate. Ți-ai putea potrivi ceasul după dronele și avioanele N.A.T.O. 11, LK 32, HOMER 41, Jake11, FORTE 10 sau 12 sau, mai nou, PERSE71, ca să nu mai pomenesc Stratotanker-urile care le alimentează. Uite, ca exemplu, numai pe data de 9 mai 2023 cerul din Zona Mării Negre a fost survolat la vedere, deci fără a lua în calcul zborurile cu transponderul oprit, de Forte 11, un avion fara identificare al

U.S. Navy, IAM1497 al Italy Air Force, RRR9955 tot Italian, CTM 1507 avion al France Air Force, PERSE 71 italian, DUKE60 – USAF, fără a mai pomeni avioanele aparținând R.A.F. care, săracele doar transportă „marfă”. Și, repet, acestea sunt numai avioanele militare ale N.A.T.O. care au voie să își „arate fața”. De cele rusești nu mai spun. Știți pe unde era ieri N.A.T.O. 11, o altă drona similară celei „căzute” în Marea Neagră? La 150 km de Georgia, pe undeva pe sub Sevastopol. Bineînțeles, verifica activi-

că misiunea este ccomandată” de Frontex, adică Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă, se realizează în cadrul „Multi-purpose Maritime Operation (M.M.O.) Western Black Sea 2023”, operațiune a U.E., la care mai participă, pe lângă România și Polonia, și Spania, Suedia și Agenția Europeană privind Siguranța Mărilor (E.M.S.A.), dar condusă de România, așa cum rezultă din comunicatul oficial al U.E., într-o zonă în care N.A.T.O. este implicat „fool options”.

misiunii, ridicat din umeri. N.A.T.O., care se laudă că apără granițele de Est ale alianței și a umplut România de avioane, ale U.S.A.F. și Navy, bașca câteva mii de militari din cele mai speciale trupe posibile, s-a mulțumit să „pre-alerteze” navele de poliție aeriană aflate la Kogălniceanu sub comanda Centrului de Operații Aeriene Combinate N.A.T.O. de la Torrejon.

Pe scurt, „floarea misiunii M.M.O.” aflată în îngrijirea E.U., României și N.A.T.O., s-a ofilit sub suflarea „caldă” a Suhoi-ului, fără ca unul din grădinari să

escalada conflictul?; Pentru „marile puteri” euro-atlantice, viața piloților Est-europeni nu valorează cât kerosenul unor F16 care ar fi trebuit să fie acolo MACAR la câteva minute de la anunțarea incidentului?; Nu cumva românii și polonezii ca și alți Est-europeni sunt sacrificați pur și simplu pentru atingerea unor scopuri „planetare”?; Ce mai caută toate trupele N.A.T.O. în Marea Neagră și România, dacă militarii români sunt lăsați în bătaia vântului, sau mor în condiții misterioase încă neelucidate și neexplicate de M.Ap.N.?; Dacă în joc ar fi fost viața unor piloți americani, comandamentul de la Torrejon ar fi acționat la fel, lăsând piloții să se descurce singuri?; Cine este totuși răspunzător pentru proasta organizare a misiunii?

Acțiunea piloților ruși, indiferent de justificarea care va fi dată, este aproape criminală având în vedere că – cel puțin oficial – cele două avioane desfășurau activități neostile, dar asta nu scuză sub nicio formă lipsa de responsabilitate și profesionalism a celor trei „grădinari”.

Ca urmare a incidentului, U.E. reevaluează misiunea, adică se gândește dacă să o mai continue, iar Polonia și-a suspendat participarea. Aceste măsuri arată că ceea ce am scris aici este pe deplin justificat și că măcar acum, în ceasul al XII -lea unii au început să gândească. Nu am nicio îndoială că din partea armatei române se vor spăla toți pe mâini, vor spune că piloții s-au descurcat admirabil, au evitat o tragedie, avem piloți profesioniști care se „descurcă” dar nu vor pomeni nimic despre comandantii și conducătorii armatei și ai țării, care gândesc și acționează haotic, absolut amatoristic, fără niciun fel de grijă față de profesioniștii pe care îi trimit în misiuni de dragul de a arăta cât sunt devotați sunt ei cauzei euro-atlantice. Cât o să mai accepte românii acești incapabili la conducerea țării?

P.S.: Și se mai pune o întrebare mai mult sau mai puțin cu tâlc: de ce s-a dat Suhoi-ul la polonezi și nu la români?

tatea braconierilor care pescuiau ilegal calcan.

Cu toate aceste zboruri militare, cu scopuri clare de spionaj, cercetare și altele „invizibile” cu scopuri și mai agresive, U.E. pune România să organizeze misiuni de cercetare la imigrare unor avioane „de hârtie”, fără a le asigura paza sau măcar un eventual, fie și doar scriptic sprijin „de foc”. În mod normal, având în vedere incidentul cu drona americană, ar fi fost LMC să se asigure acestor avioane, acestei misiuni, o însoțire sau măcar nave de intervenție, pe picior de plecare la prima cioră care ar fi intrat în raza de misiune a avioanelor respective.

S-a luat la organizarea/planificarea misiunii vreo măsură în acest sens? Din comunicatul postat și mai ales din măsurile care au fost luate după incident ca și din faptele prezentate, rezultă că nu. Să nu uităm

La atâtea forțe și mijloace, interese și misiuni, ar trebui ca și cormoranii să zboare cu ochii închiși și în marche arriere, fără frică de ceva, sau măcar să fie supravegheați, dar uite că nu e așa. Din comunicatele destul de laconice în ceea ce privește măsurile de securitate sau protecție luate înainte sau imediat după incident, rezultă că: – avioanele erau neînsoțite, deci neasigurate, deși în martie o dronă SUA super sofisticată fusese „dirijată” spre fundul Mării Negre; – nu s-a ridicat niciun avion de vânătoare pentru a mima măcar protejarea celor două nave aflate în patrulare „pașnică” pentru supravegherea granițelor României dar în afara lor;

U.E. cea care a organizat misiunea, nu avea cu ce să intervină. România chiar dacă putea și poate avea cu ce interveni și se afla la conducerea misiunii, deci avea responsabilitatea

facă altceva decât să „urmărească cu atenție” ca să citez un clasic încă în funcție, evoluția evenimentelor și să dea un „preaviz” de misiune avioanelor de vânătoare. Ce poți să mai spui în asemenea condiții, decât că proverbul cu copilul cu prea multe moașe... este încă valabil.

Se pun câteva întrebări aici, și anume: Cum a fost posibilă organizarea unei astfel de misiuni într-o zonă de conflict, având antecedente deloc plăcute, fie și măcar financiar sau de imagine, fără a se lua și măsuri de însoțire și protecție a avioanelor?; Lipsa oricăror măsuri de asigurare a misiunii din punct de vedere al protejării echipajelor, este o dovadă de lipsă de interes, incompetență, sau pur și simplu o provocare?; A dorit cineva ca un astfel de incident să se întâmple, indiferent de urmări, pentru a

„Medical Nemesis” și pandemia...

Vasile
Astărăstoaei

Când am început să scriu despre pandemia de Covid-19, mi-am dat seama, în scurt timp, că majoritatea ideilor pe care le susțineam erau foarte departe de cele care circulau în jurul meu. Am considerat această situație ca ceva normal. Ceea ce m-a uimit a fost reacția virulentă / violentă de contestare, care depășea cu mult limitele unei simple polemici, care venea nu numai din partea oficialităților, dar și din partea unui segment important al populației (medici, lideri de opinie, ziaristi, clerici etc.). M-a uimit pentru că nu o înțelegeam. În fond, nu încercam decât să scot în evidență principalele întrebări pe care le ridică în opinia mea această pandemie: Este atât de periculoasă boala încât să justifice renunțarea la libertatea și autonomia persoanei?; Este efortul masiv și costisitor depus pentru a opri și limita relele cauzate de virus singura opțiune care ne este disponibilă?; Este acest efort răspunsul evident, inevitabil, dictat de precauție, pentru a proteja toți oamenii sau nu este decât o acțiune dezastruoasă, care încearcă să controleze ceea ce este scăpat de sub control?; Este etic să impui (direct sau indirect) injectarea cu un produs insuficient testat (numit în mod impropriu vaccin) fără a informa corect populația și fără a evalua efectele pe termen mediu și lung?; Este corect să impui măsuri bazate pe scenarii apocaliptice și să induci panică în populația pe care te-ai angajat să o protejezi?; Oare nu cumva măsurile impuse cresc daunele cauzate de boală și crează alte probleme (medicale, economice, sociale, culturale, spirituale), cu impact major în viitorul mai mult sau mai puțin îndepărtat? etc.

Nu am intrat în polemici, nu am răspuns la atacuri (adesea grobiene), am refuzat să devin vedetă TV și consider că am procedat corect. Așa se explică faptul că acum am satisfacția ca mulți dintre contestatari să admită că acele întrebări erau legitime și să mă întrebe: „cum ați avut intuiția de a prezice aceste lucruri și tăria de a înota împotriva curentului?”. Trebuie să recunosc că majoritatea acestor presupuneri au provenit atât din experiența proprie de 50 de ani, cât mai ales din lectura a numeroase tomuri – nu numai de medicină, iar printre acestea întâlnirea cu lucrările lui Ivan Illich a avut un rol important. De aceea simt nevoia să explic cum și în ce măsură m-a influențat acesta.

Ivan Dominic Illich, a fost unul dintre marii gânditori ai lumii, a cărui operă a acoperit teritorii vaste – teologie, filozofie, istorie și sociologie. Illich era o figură singulară și paradoxală. Considerat,

inițial, ca un critic cvasi-marxist al capitalismului de consum modern, el nu a avut încredere în stânga și a numit marxismul drept „o filosofie inumană”. A reușit toată viața să se educe și să educe prin cărți și conferințe, iar în anii 60-70, să iasă din „cușca de sticlă a modernității” pentru a pune omul înapoi la locul care i se cuvine în societatea industrială. A fost un vizionar, dar mai ales un critic al modernității, o figură carismatică capabilă de anticipare. Când îl citești sau recitești astăzi pe Illich, ești surprins să constăți că el a înțeles mult mai devreme ce se întâmplă în modernitate: individualismul, hipertehnologizarea, răceala afectivă, deviația etc... Toate acestea au fost analizate și descrise de el. Totul este consemnat inclusiv argumente pentru a înțelege dificultatea noastră de a trăi și neputința noastră în fața unor epidemii de tipul Covid-19.

Ivan Dominic Illich s-a născut la 4 septembrie 1926, în Viena. Tatăl, inginerul Ivan Peter Illich, provenea dintr-o familie catolică croată, cu proprietăți imobiliare în orașul Split și cu moșii cu vița de vie și măslini pe insula Brač. Mama, Ellen Rose „Maexie”, născută Regenstreif-Ortlieb provenea dintr-o familie de evrei sefarzi din Cernăuți, care se convertise la creștinism. Tatăl ei, Friedrich „Fritz” Regenstreif, a fost un industriaș, care și-a câștigat banii din comerțul cu cherestea. Ellen a fost botezată luteran, dar s-a convertit la catolicism după căsătorie. Părinții lui Ivan Illich aveau numeroși prieteni în lumea culturală a Vienei între care poetul Rainer Maria Rilke, teologul Jacques Maritain și filozoful Rudolf Steiner. După anexarea Austriei de către Germania nazistă, Ivan Illich a fost clasificat drept „jumătate arian” clasificare valabilă atâta timp cât tatăl său era în viață. După moartea acestuia, în 1942, Ellen Illich și cei trei copii ai săi – Ivan, Alexander și Michael – au părăsit Viena, pentru Florența, Italia. Darurile intelectuale ale lui Ivan Illich s-au manifestat din copilărie. La 12 ani vorbea fluent, fără accent, italiana, spaniola, franceza, germana și citise Divina Comedie a lui Dante Alighieri. Ulterior a învățat la fel de bine limba croată, greaca veche, latina, portugheză, hindi, engleză, arabă și rusă.

A studiat la Universitatea din Florența (biologie și mineralogie), teologie și filozofie la Universitatea Pontificală din Roma (1942-1946) și istoria medievală la Universitatea din Salzburg. A obținut un doctorat la Salzburg cu o disertație despre istoricul britanic Arnold Toynbee (Die philosophischen Grundlagen der Geschichtsschreibung bei Arnold J. Toynbee). Cardinalul Giovanni Montini (viitorul Papa Paul al VI-lea) i-a propus să se formeze ca diplomat bisericesc

la Accademia dei Nobili Ecclesiastici, dar a refuzat. A fost hirononizat preot la Roma în 1951 și a slujit prima sa Liturghie în catacombele în care primii creștini romani s-au ascuns de persecutorii lor. În același an, a devenit preot paroh într-unul dintre cele mai sărace cartiere din New York – Washington Heights, la acea vreme un loc al imigranților din Puerto Rico. În 1959, a strabatut toată America de Sud pe jos sau cu autobuzul. La 30 de ani, a fost numit vice-rector al Universității Catolice din Puerto Rico, poziție pe care a reușit să o păstreze câțiva ani înainte de a intra în conflict cu episcopii locali James Edward McManus și James Peter Davis. În 1960, s-a stabilit la Cuernavaca, Mexic, și a fondat în 1961 Centrul Intercultural de Documentare, unde a organizat cursuri de limbă și cultură dintr-o perspectivă antiimperialistă pentru misionari și alți studenți. În 1968, Illich a fost chemat la Vatican pentru a răspunde acuzațiilor de erezie. Deși nu a existat o condamnare oficială, preoților catolici li s-a interzis înscrierea la cursurile de la Centrul de Formare Interculturală. Mai târziu, în același an, Illich a demisionat din îndatoririle publice ale preoției, dar, pentru tot restul vieții, a continuat să se considere preot și și-a păstrat angajamentul față de biserică creștină.

În anii 1980, Illich a călătorit mult, fiind profesor invitat de filosofie, știință și tehnologie la Penn State University, Universitatea din Bremen și la Universitatea din Hagen, împărțindu-și timpul între Statele Unite, Mexic și Germania. A ținut câteva sute de conferințe în toată lumea. De aceea s-a autointitulat „un pelerin creștin rătăcitor”. A scris numeroase lucrări printre care mai cunoscute „Celebration of Awareness” (1971); „Deschooling Society” (1971); „Tools for Conviviality” (1973); „Energy and Equity” (1974); „Medical Nemesis” (1974, 1975); „The Right to Useful Unemployment” (1978); „Toward a History of Needs” (1978); „Shadow Work” (1981); „Gender” (1982); „H2O and the Waters of Forgetfulness” (1985); „ABC: The Alphabetization of the Popular Mind” (1988); „In the Mirror of the Past” (1992); „In the Vineyard of the Text: A Commentary to Hugh’s Didascalicon” (1993). Ivan Illich a murit de cancer la vârsta de 76 de ani, la 2 decembrie 2002, la Bremen, Germania. După moartea sa a existat un efort conjugat al lumii politice, a marilor corporații (în special Big Pharma) și a corporilor profesionale pentru ca opera sa să fie uitată, dar după o scurtă perioadă (aproximativ 10 ani) ea a revenit în actualitate.

De la început trebuie precizat că aproape toate lucrările lui Illich sunt polemice, cu unele tente îngroșate tocmai pentru a trezi o reacție din partea cititorului. În această

cheie trebuie citit și interpretat.

De exemplu, în „Medical Nemesis” șochează prin afirmație de deschidere: „Unitatea medicală a devenit o amenințare majoră pentru sănătate”, pentru ca apoi să caute răspuns la câteva întrebări de bază, care se referă nu numai la profesia medicală, ci și la direcția societății moderne și dependența acesteia de un sistem care ne fură categoric puterea, banii, demnitatea, adesea chiar și viața.

Ivan Illich conceptualizează și face o analiză devastatoare a „iatrogenezei”, examinând ceea ce face cu adevărat medicina, spre deosebire de mitul care s-a construit în jurul acesteia. Deși nu a inventat termenul (el a fost utilizat prima dată de Florence Nightingale), Ivan l-a consacrat. Iatrogenia/iatrogena provine din grecescul iatros = medic și genon = geneză, a produce. Termenul de iatrogenie acoperă orice patologie sau eveniment indezirabil indus de o intervenție în cadrul sistemului de sănătate. Se estimează că patologia iatrogenă ocupă locul patru în cadrul morbidității și mortalității generale – fapt recunoscut și de O.M.S. Illich a extins conceptul și l-a conectat la probleme mai mari ale societății și culturii. După el există trei tipuri de iatrogenie:

Prima este iatrogena clinică, prejudiciul cauzat de intervenția clinică individuală. Aici Illich afirmă printre primii un adevăr recunoscut azi: cele mai multe îmbunătățiri ale sănătății din ultimele câteva secole nu se datorează progreselor medicale, ci pur și simplu îmbunătățirii nivelului de trai. Împotriva noilor epidemii de boli cronice, medicina nu este „miraculoasă”, nici măcar nu este foarte eficientă. Drept dovadă: cu toate intervențiile timpurii, medicamentele puternice, chirurgia incredibil de calificată, mașinile complexe, tehnologii revoluționare etc., speranța de viață nu s-a îmbunătățit semnificativ în ultimii 100 de ani dacă nivelul de trai nu a crescut. În schimb, a crescut într-un ritm alarmant durerea, boala și moartea ca rezultat al îngrijirilor medicale.

A doua este iatrogena socială, când politicile de sănătate întăresc o organizație industrială, care generează probleme de sănătate, ce duc la supramedicalizarea societății, dependența manipulată a populațiilor de îngrijirea medicală și de instituțiile medicale. Iatrogena socială se obține, spune Illich, atunci când: „...îngrijirea sănătății este transformată într-un articol standardizat, un element de bază; când toată suferința este «spitalizată» și casele devin inospitaliere pentru naștere, boală și moarte; ... sau atunci când suferința, doliul și vindecarea, în afara rolului de pacient, sunt

etichetate ca o formă de devianță”. Supramedicalizarea îi determină pe oameni să „renunțe la propria viață pentru a primi cât mai mult tratament posibil” și continuă până la punctul în care, „până se dovedește că este sănătos, cetățeanul este presupus a fi bolnav”. Rezultatul este „o societate morbidă care cere medicalizare universală și instituții medicală care certifică morbiditatea universală... consolidarea unei societăți morbide care încurajează oamenii să devină consumatori de medicină curativă, preventivă, industrială și de mediu”. Este descris modul în care industria farmaceutică, susținută cu entuziasm de profesia medicală, a sponsorizat și a beneficiat din plin de această medicalizare. Din ce în ce mai multe probleme sunt văzute ca fiind susceptibile de intervenție medicală. Companiile farmaceutice dezvoltă tratamente costisitoare pentru non-boli și în acest mod asistența medicală consumă o proporție din ce în ce mai mare din buget, care este absorbită în mare parte de companii și medici.

În cele din urmă, există iatrogena culturală și simbolică, care „se instalează atunci când întreprinderea medicală distruge voința oamenilor de a suferi realitatea lor” atunci când comportamentul și iluziile sponsorizate medical limitează autonomia vitală a oamenilor, subminându-le competența de a crește, de a avea grijă unul de celălalt și de a îmbătrâni. Medicina organizată profesional, susține Illich, „este foarte probabil să funcționeze ca o întreprindere morală dominatoare, care promovează expansiunea industrială ca pe un război împotriva tuturor suferințelor. Prin urmare, a subminat capacitatea indivizilor de a accepta durerea, deficiența, declinul și moartea inevitabilă și adesea iremediabilă”. De fapt, „suferința, vindecarea și moartea, care sunt în esență activități intransitive pe care cultura le-a indus în fiecare om, sunt acum revendicate de tehnocrație și tratate ca defecțiuni de care populațiile ar trebui să fie scutite instituțional.

Când durerea este ucisă și moartea refuzată, când cultura – un sistem de valori și credințe – este înlocuită pur și simplu de un sistem de tehnici, umanitatea dispare”.

Să nu ne lăsăm zidiți în netimp prin vorbele repetenților și analfabeților de istorie...

Cezar Adonis
Mihalache

Vitejia unui popor este în sine parte a identității naționale... Și un punct de raportare în timp... Dar nu poate fi transformată în unitate de măsură a faptelor „eroice” ale altora, nici măcar sub asumări politice și dogmatice ale feluritelor forme și formule (gata livrate, gata impuse) ale noilor corectitudini politice și geopolitice...

Nu poate fi transformată într-un element de raportare, la distanță de istorii, cu acțiunile de acum ale altor popoare... Pentru că atunci i se diminuează tocmai elementul de identitate, fiind transformată într-o unitate, nu reper, nu element al vitejiei înaintașilor, ci una de uz geopolitic al unor guvernânți gata să vândă și istoria neamului (al lor sau al aceluia la care au fost tocmiți drept diriguitori de alții) pentru a-și arăta obediența... O reinterpretare a identităților care urmează cursul malversațiunilor postdecembriste la adresa identității

noastre de neam și țară... Iar comparația pe care a făcut-o șeful statului, Klaus Iohannis, de Ziua Independenței României, între faptele de azi ale ucrainenilor în războiul lor de lângă noi și vitejia înaintașilor noștri, care ne-

au dat o țară, un sens, un conținut teritorial și o istorie, a fost, nu o simplă mojiție, ci un atac la adresa formei național-identitare, în conținutul ei de sacrificiu și jertfă, al însuși eroismului românilor.

Faptele de bărbăție ale înaintașilor noștri ne aparțin doar nouă! Și pot fi

amintite doar pentru propria noastră raportare! Și nu trebuie să le permitem acestor neicanimeni ai geo-servilismului european și paneuropean, care ne conduc în aceste nefericite vremuri, să-l predea, ca pe țara în sine, spre folosul altora!

Pentru că, nu comparând eroismul ucrainenilor cu cel al înaintașilor noștri se va clădi acel panteon de identitate a Ucrainei (a noii Ucraine), nu prin „gradarea” și darea unei măsuri a rostului eroismului ucrainenilor prin compararea sacrificiile înaintașilor noștri cu ale lor (!) se vor scrie istoriile de

măine. Căci, fiecare națiune își zidește singură reperatele de identitate. Și fiecare națiune poate aminti de faptele alteia pentru a-și încuraja proprii oșteni, proprii cetățeni. Dar este nepermis ca reprezentanții vremelnici ai unei națiuni având în urmă secole și milenii de istorie și eroism să translateze sacrificiul strămoșilor lor pentru a da altor națiuni acel conținut-reper necesar cimentării lor în timp. Pentru că nu luptele de azi ale soldaților ucrainieni ne amintesc de vitejiile înaintașilor noștri! Strămoșii noștri sunt cei ce ne-au conturat ca neam și țară și numai lor trebuie să le închinăm veșnica noastră memorie. Altminteri, vom ajunge la o deconturare de identitate prin cuvintele unor politicieni care nu se smeresc în mod sincer în fața jertfelor înaintașilor, și care nu vorbesc despre faptele acestora cu respectul cuvenit aceluia care și-au dat șansa de a fi, de a exista, de a făptui și tu la rândul-ți ceva (ori măcar de a te mărturisi la nivelul de neputință în raport cu cei ce au fost), și care doar se folosesc de faptele și

memoria lor în scopuri parazitar-dogmatice.

Noi avem istoria noastră! Avem sacrificiile și jertfele înaintașilor ca icoane zidite drept temelie de neam și țară! Și nu avem nici o obligație față de popoare apărute cu mult mai târziu în veacuri față de momentele noastre de irumpere ca ore astrale, pentru a ne raporta imaginea și, poate curând, dreptul de a mai vorbi despre ce au făcut cei dinaintea noastră, doar prin politețea, apoi obligativitatea raportării la contemporaneități ce ne sunt impuse drept cutume și chiar norme de existență, de manifestare, de glăsuire a noastră prin ruperea de acel trecut pe care prea ușor îl lăsăm zidit în vorbe nepotrivite de felurii repetenții și analfabeții de istorie ai unui timp căzut ghilotină atât de aproape de rădăcinile noastre, dar, totuși, încă departe de strivirea sevei noastre de continuitate...

„Plandemonia” s-a terminat. Administrativ! Din pix. Așa cum a și început...

Zoe
Dantes

Ce să vezi? Șefu' la omeseu a anunțat ca plandemonia s-a terminat oficial. Ce vorbești?! Așa brusc și dintr-o dată, cum a și început. Administrativ. La ordin politic. Că și asta, mare specialist, mare. Da' pe Arafat l-a întrebat? Pe Fauci sau pe Gates? Ei sunt de acord? Veterinaru' de la faizăr vrea? Că mai are niște bănuți de încasat de la fraieri, cum ar fi câteva miliarde de coco. Păi e frumos așa? Nu a anunțat și el următoarea plandemonie? Păcat. Avea material, la câți imbecili încă mai umblă cu muștele acoperite. Să o dai tu într-o zi ca aia de ieri, când toată lumea era cu ochii beliți să-l vadă pe Șarl întronat? Când s-o fi dat știrea? Înainte sau după ce i-a pus Șarl pe toți de se zgâiau în tve uri să-i jure credință veșnică? Că am o dilemă. Că așa am auzit. Pentru prima dată, omul a dorit să-i jure lumea lui asta. Aia de la omeseu or fi jurat?

După trei ani de nebunie, mai ales politică, ani în care genocidul a fost la putere în toată lumea, a venit unul și v-a zis că e

gata. Cum e gata? Așa, din pix cum a și început. Planificat totul, până în cele mai mici amănunte. Ca să fie genocidul genocid, crima crimă și batjocora batjocoră. S-a distrus totul. Planeta e ca o grenadă cu cuiul scos. Așteptăm toți să vedem când o să și pocnească.

Până la dărâmarea primului guvern, când o să cadă într-un zgomot asurzitor, în toată lumea. Acolo o să fie declanșatorul. Nici nu mai are importanță în ce stat va fi. Pentru că toate se vor duce dracului, în lanț. S-a gândit omeseul că ar cam fi vremea să închidă cercul maimuțelor. Și să le tragă cumva briciul din mână. E târziu deja! Lumea a luat foc

oricum. Doar că încă nu se vede. State întregi sunt falimentare după redistribuirea averilor către corporațiile criminale. Efectele plandemoniei abia încep. Oricât de mult ar dori unii să ascundă. Legi nebune, de tiranie, au fost date peste tot. Legile nebune, ne arată în ce stare

de demență și putrefacție avasantă se află așa zisele puteri din lume. Sistemele sunt în moarte clinică. Put! Ne-au arătat cât de dictatoriale sunt, am văzut cu toții cine sunt maimuțele care se vor conducătorii lumii și stăpânii întunericului, în jungla numită lume. Realmente toți dracii din iad au ieșit și s-au instalat la putere în toată lumea. Mână-n

mână, să nu cumva să rămână vreunul fără post și bani. Pentru asta au fost în stare de orice.

S-a terminat, ne zice dictatorul de la omeseu. Bine, bine, dar cine plătește? Cine plătește pentru tot ce s-a întâmplat? Pentru crimă, pentru înțepările obligatorii, pentru patologiile apărute, pentru sărăcie, pentru tiranie, pentru cei care au murit cu zile, pentru sechestrarea în case a omenirii, pentru cenzura draconică, pentru linșajul „conspiraționiștilor”, pentru punerea la zid a specialiștilor adevărați care au spus adevărul, pentru falimentarea afacerilor, pentru anularea drepturilor și libertăților personale? Cine plătește pentru crimă? Acum vor să închidă povestea în tăcere. Poate lumea uită, că a trecut, poate lumea se gândește doar cum să supraviețuiască. Doar că s-a ajuns într-un moment critic în care lumea nu mai are nimic de pierdut. Au pierdut deja tot ce era de pierdut. Abia de acum înainte devine groasă treaba. În Europa se vede. În SUA se vede, de războiul ăla regizat ce să mai zic. Altă gaură neagră de spălat bani. Nu

mai punem la socoteală! Atunci când omul, în general, nu mai are nimic de pierdut, se transformă în cel mai puternic inamic pe care-l poate avea cineva. Maimuțele de la putere din toată lumea ar trebui să știe acest lucru! Și să tremure! Și pentru că majoritatea haznalelor media s-au transformat în Moartea Tv, în toată lumea, le va veni vremea să anunțe și Plata Tv. Pentru că indiferent dacă oamenii vor fi în stare sau nu, să ceară dreptate, ea, dreptatea va veni oricum! Pentru că nu o va face omul. Este peste puterea omului de a pedepsi asemenea atrocități comise.

Ea, Dreptatea, va fi făcută de Sus. Și toți dracii ăștia pe care El i-a pus la treabă ca să fie arătată mizeria și decăderea animalului care a fost cândva om și în trei ani a vândut-o și pe măsă pentru bani și putere, o să-și primească pedeapsa. Pe măsură și cu Dreaptă Judecată! Nu. Plandemonia nu s-a terminat! Pentru că trebuie să plătească toți! Până la ultimul drac! Cu față de om! Asimptomatic!